

RISTI EVANGEELIUM

Matti Pyykkönen

Raamatu
"JUMAL JOOKSUPOISIKS"
teine osa, lk. 99-119

Tallinn 1997

1. peatükk

Rist – meie ainuke lootus

"Kui nüüd ka meie evangeelium on kinni kaetud, siis on see kinni kaetud nende eest, kes hukka lähevad, kelle uskmatud meeled sellesinase maailma jumal on teinud sõgedaks, et neile ei paistaks Kristuse au evangeeliumi valgus, kes on Jumala kuju. Sest me ei kuuluta mitte iseendid, vaid Kristust Jeesust..."

2Kr 4:3-5

"Sest ma ei arvanud teie seas mitte midagi muud teadvat kui vaid Jeesust Kristust, ja teda kui ristilöödud."

1Kr 2:2

Oma kirjas galaatlastele astub Paulus jõuliselt nende vastu välja, kes võõrast evangeeliumi kuulutasid. Ka meie ajal kuulutatud võõras evangeelium on väljakutseks Jumala rahvale astuda võitlusse selle usu eest, mis kord on pühadele antud.

Nii nagu algkoguduse päevil, häbistab võõras evangeelium ka meie ajal Jeesuse Kristuse risti. Kui Mina ise hakkab usukombeid täitma, peab ta evangeeliumist kõrvaldama selle, mis teda pahandab. Nii sünnib võõras evangeelium.

Paulus hoiatab galaatlasi väga tõsiste sõnadega, sest tegemist oli rünnakuga usu alustugede pihta. Võõra evangeeliumi kuulutajad püüavad ristikist selle pahandust kõrvaldada.

Juutide jaoks oli ristil rippuja neetud. Roomlastele kui võitlusega harjunud rahvale oli rist lõpliku lüüasaamise paigaks. Kreeka üksikisikut kummardavale filosoofiale oli see häbistava surma sümboliks. Sõnum ristikist pahandas neid.

Risti pahanduse algpõhjus ei olnud aga mitte ristikis, vaid kuulutuses, mille tõttu Jeesus risti löödi. Inimestele, kes olid lootnud Jumalale vaid maapealsetes asjades, kuulutas Jeesus sõnumit, mis asetaskes igavesed väärtused esikohale. Mäejutluses andis Ta Taevariigi programmi. Ajaliku ja materiaalse kasu asemel kuulutas Ta igaviku seisukohalt olulisi asju.

Jeesus, nii nagu ka kõik evangeeliumi kuulutajad Piiblis, alustas oma kuulutust alati sõnadega: "Parandage meelt! Te mõtlete valesti. Teie valed mõtted juhatavad teid valedele tegudele. Mõtelge seda, mis on Jumala tahte järgi. Hüljake isekas elu ja otsige esiteks Jumala riiki."

See solvas varisere ja kirjatundjaid. Jeesus näitas, et nende egotsentrilisus ja oma õigus olid nagu ligane riietus. Nad ei tahtnud meelt parandada. Teiseks võimaluseks oli Jeesus tappa ja nii nad löid Ta risti.

Pilaatus esitles Jeesust juutidele: "Vaadake, teie kuningas!" Ülempreestrid vastasid: "Meil ei ole kuningat..." Ja kogu rahvas hüüdis: "Viige ta ära, lööge ta risti!"

Neis sõnades avaldub risti pahandus ja meeletus. Mina ise ei luba enda kõrvale kedagi teist. Ta usub, et suudab täita ise kõik Jumala käsuõpetuse nõuded ning ei pea vajalikuks Teise lepitussurma oma eksimuste eest. Mina ise ei lase troonile teist kuningat ega teist tahet.

Moodne ja meeldiv rist

Mina ise on ristiga nii kaua nõus, kui ta sellest kasu saab. Ta esitab ennast risti sädeluses. Rist kõljab arhitektuuriliseks sümboliks ja kaunistuseks tema rinnal. Inimesed tulevad suurte hulkadena ja naerulsui proovima, kas ristikis on midagi niisugust, mis annaks elule rohkem mõtet.

Uue ajastu rist ei solva kedagi. See ei ole pahanduseks. Võime ütelda, et see on Mina isel isegi üsna populaarseks jutluste ja laulude teemaks. Uus rist pakub meelelahutust. See on

moonutanud risti sõnumit. Sellest, mille ta peaks hävitama, on saanud talle vahend ajaliku kasu ja edu saavutamiseks. Ta elab oma välist usuelu kaugel Jeesuse ristist. Ta ei mõista, mida rist tegelikult tähendab. Ja Piibli põhjal ongi Mina isel võimatu risti mõista.

Raamatus "Voinko rakastaa itseäni?" (Kas ma võin iseennast armastada?) paneb psühholoog Narramore aluse Mina enesearmastusele ja pilkab risti uskliku elus. Ta toob hoiatava näite Roy Heissoni raamatust "Kolgata tee", kus öeldakse: "Ainuke Jumalale meelepärane ning võidukas elu on Tema elu, mitte kunagi meie oma, ükskõik kui palju me üritame. Kuna aga meie egoistlik elu on täielik vastand Tema elule, ei või me iialgi täituda Tema eluga enne, kui me ei ole valmis selleks, et Jumal pidevalt surmab meie elu." Narramore on nõrдинud, et taoline Hessiononi poolt esindatud "ussikesementaalseid" esineb nii sageli kristlikus kuulutuses ja lauludes.

Narramore esitab Mina ise Jumala kujuna, keda ei ole sugugi vaja Jeesusega koos risti lüüa. Ta räägib, kui vale on esitada taolisi mõtteid. Need vaid lisavad inimeste masendust. Ta usub, et patt annab meile vaid süütunde, kuid see ei muuda meie inimväärikust, mis "Tema silmis on piiritu". Enesega rahulolu aluseks esitab ta väite, et meid on loodud Jumala kujud. Psühholoogitsevale humanistlikule kristlusele on sõnum ristist solvav ja pahandav.

Jeesus andis oma ajastu parimate vaimulikkonna esindajate kohta hinnangu: "Te olete valgeks lubjatud haudade sarnased: väljaspoolt te näite küll kaunitena, kuid seest olete täis surnud luid ja kõike saasta." Jeesuse sõnad ei ole enesega rahulolu seminaridel eriti populaarseks teemaks!

See, mida juudi rahvusest Yehiel Dinur ameerika TV-programmis esile tõi, on lähedane Jeesuse poolt antud pildiga inimese sisemusest.

TV-saade käsitles natsliku ohvitseri Adolf Eichmanni osa Saksa koonduslaagrite tegevuses. Saatejuht küsis: "Kuidas oli see võimalik? Kas ta oli hull? Või oli ta veel midagi hirmsamat: kas ta oli normaalne?" Miljonite inimeste lihunik, tavaline inimene?

Oma vastuse sellele küsimusele andis saatesse kutsutud Yehiel Dinur. Ta oli Auschwitzi koonduslaagrist eluga pääsenud ning olnud tunnistajaks Nürnbergi protsessil. TV-saade näitas filmi 1961. a. peetud kohtuprotsessist, kus Eichmanni süüdistati. Filmis näidati, kuidas Dinur saabus kohtusaali. Nähes Eichmanni nüüd kaheksateistkümnenda aasta järel taas, peatub ta korraga, hakkab nuuksuma ja langeb põrandale.

Saatejuht küsib Dinurilt, mis põhjustas temas selle tugeva reaktsiooni: oli see viha, hirm või koledad mälestused? Dinur vastas, et see ei olnud ükski neist. Ta rääkis, et ootas nägevat vägevat ohvitseri, kellel oli meelevald tuhandeid surma saata. Eichmann oli aga vaid tavaline inimene. Dinur ütles: "Kartsin iseennast... nägin, et ka mina võin midagi taolist teha... Ma olen samasugune kui tema."

Wallace'i järelus selles saates: "Eichmann elab igäühes meist" langeb kokku Piibli sõnadega: "Patt, mis minu sees elab".

Mitte miski ei ole aastatuhandete jooksul muutnud tõde inimloomuse kohta. Patt elab just Mina ises. Ainult risti evangeelium võib muuta inimese südame. Surma asemel tuleb uus elu. Siis on kõik armust; mitte väärikusele tuginevatest teenetest, vaid armust. Iseeneses ei ole midagi armastusväärset, on vaid Jumala armastuse ja armu kogemine.

Seal, kus koguduse kasv on tähtsam kui Jumala au, ei julgeta kuulutada pattu ja patust, nii nagu Jumala Sõna seda meile esitab. Võib juhtuda, et kui Püha Vaim suudaks veenda Sõna peeglist vaatajat tegeliku patu suhtes, oleksid paljud vapustatud. Siis kogetaks väidet "Mina olen meeldiv tüüp, kes on kõik heakskiidu ära teeninud" Jumala pilkamisena.

President Reagan ütles umbes 1500 koguduse vanemale mõni aasta tagasi: "Kommunistid on kõige kurja juur kaasaja maailmas." Ta rõhutas, et selle kurja vastu võitlemiseks läheb vaja USA sõjajõude.

Selle "kurjuse riigi" vangilaagris vaimulikkude ärkamist kogunud Aleksander Solženitsõn nägi asja veidi teisest küljest. Ta kirjutab: "Mulle sai selgeks, et hea ja kurja vaheline piir ei kulge läbi riikide, ühiskonna klasside ega parteide, vaid see on iga inimese südames."

Seal inimsüdamel, kust Piibli järgi lähtub elu, on surm. Seal ei leidu vastust. Vastus leidub vaid Jeesuse ristist.

Evangeeliumi rist

Ristus on rist kesksel kohal. Ristusule rajati alus ristil. Kristlane kulgeb risti teel. Kogu vaimulik töö ja tegevus toimub risti varjus. Ristilt paistab ere kirkas valgus inimkonna pimedusse, kuid pimedus ei muutu ise kunagi valguseks. Pimedus kõrvaldatakse.

Kristuse rist ei valgusta Mina iset. Seda ei saa kasutada reklaamina seal, kus oodatakse Jeesuse ilmumist. Selle sünges varjus röövitakse Mina ise paljaks kõigest uhkustamisest. Seal, kus see võib toimuda, saab Jumal kogu au. Minale tähendab see vana rist valu, pisaraid ja surma.

Risti sõnum võtab Minalt kõik võimalused iseenese õigusele. Imeline rist, mille all täiesti jumalatu kuulutatakse süütaks usu kaudu Jeesusesse. Risti varjus ei saa keegi Jumala seadusele viidates esitada Temale oma nõudeid. Seal on kuulda patuse ohet: "Oh mina, vilets inimene!"

Selle vana risti all ronib võimulepürgija, teeskleja Mina ise, häbiga südame troonilt alla ning loovutab selle paiga risti Kuningale. Nüüd ei ole enam nii, nagu Mina ise tahab, vaid nii nagu Tema tahab. Risti all langetab võimuteoloogia esindaja häbiga oma pea.

Rist ei ole eesmärgiks omaette. Eesmärgiks on see, mis ootab teisel pool: imeline ülestõusmiselu. Seda kogetakse juba nüüd siin risti teel. Kroon, mis sellele järgneb, ootab kodus. Siin maa peal on uue elu tee risti tee. See on igapäevane risti valimine.

Ravim kaasaja madalseisundis kristlusele on rist. See ravim on Isele mõru. Ta peab lavalt lahkuma ja risti varju minema. Mina ise ei suuda seda teha. Tal on võimatu ennast ise paremaks muuta. Me ei leia vastust oma probleemidele enne, kui satume vastamisi oma Minaga ja usume, mida Piibel selle kohta ütleb. Mina ise tahab aga otsida põhjust igalt poolt mujalt ja mitte sealt, kus see leidub.

Humanism ja enesekeskne psühholoogia arvavad, et inimene võib ise ennast parandada. "Uue ajastu" liikumine maailmas ning selle ideed Jumala koguduses hülgavad Piibli ilmutuse pattulangenud inimesest. Sulgedes nii silmad tegelikule probleemile, ei leia see iialgi vastust pattulangemise tagajärgedele inimkonnas.

Kui inimene uskus madu ja arvas, et ta saab sõnakuulmatusega Jumala sarnaseks, langes kogu inimkonna peale kohutav surma ja patu õõ. Inimene kaotas osaduse Jumalaga. On olemas vaid üks tee, mis viib tagasi Elupuu juurde, ja see on risti tee. Jeesus kõrvaldas oma surmaga kõik tõkked selle tee pealt. Kui Tema meil käest kinni hoiab ja meid juhib, jõuame pärale. Kuid see tee on siiski risti tee.

2. peatükk

Rist – surma järel elu

"Tõesti, tõesti ma ütlen teile: Kui nisuiva ei kuku mullasse ega sure, jääb ta ükski; aga kui ta sureb, siis ta kannab palju vilja! Kes oma elu armastab, see kaotab selle, ja kes oma elu vihkab siin maailmas, see hoiab selle igaveseks eluks."

"Nüüd on mu hing ehmunud! Ja mis ma pean ütlema? Isa, päästa mind sellest tunnist! Aga sellepärast ma olen tulnud sellesse tundi! Isa, austa oma nime!"

Jh 12:24,25,27,28

"Minu isa, kui on võimalik, siis mingi see karikas minust mööda! Ometi mitte nõnda, kuidas mina tahan, vaid kuidas sina tahad!"

Mt 26:39

Rist ja Isa tahtmine

Jeesuse risti tee algas siis kui, "...kuigi ta oli Jumala nägu, ei arvanud saagiks olla Jumalaga ühesugune, vaid loobus iseene olust ning võttis orja näo, saades inimeste sarnaseks; ja ta leiti välimuselt inimesena; ta alandas iseennast, saades sõnakuulelikuks surmani, pealegi ristisurmani" (Fl 2:6-8). "Sellepärast pidi ta kõiges saama vendade sarnaseks..." (Hb 2:17).

Patt tuli maailma siis, kui Aadam ja Eeva kuuletusid Jumala asemel Saatanale. See lahutas nad Jumalast. Keerubid välvavate mõõkadega tulid valvama teed elupuu juurde. Jumala tahte vastu eksinud inimene jäi välja süngesse pimedusse.

Patune ei ole ainult kaastunnet äratav isik, kes vajab mõistmist, vaid ta on kurjategija, mässaja, kes peab alla andma ja oma relvad Jumala ette maha panema. Patune on oma vaba tahtega valinud Jumala tahte vastu hakku tee. Ta on oma elu hävitanud ning on vaimulikult surnud. Tee tagasi Jumala juurde algab meelearandusest. Jumal mõjutab tema tahet selles suunas, kuid Tema ei saa patuse eest meelt parandada. Seda peab patune ise tegema. Patune ise peab loobuma väärast mõtteviisist ning allutama oma elu Jumalale. Selle meelearanduses toimuva oma tahte hülgamise kohta on C. S. Lewis ütelnud: "Sina tapad osa endast, sa sured."

Patune peab iseendale surema, kuid seda ei suuda ta oma jõuga teha. See võib toimuda ainult Jumala abiga. Kuidas võib Jumal aidata meil surra iseenele, ennast ära salata ning allutada oma tahe kellegi teise tahtele? Jumala loomuses ei ole selles asjas ühtegi kokkupuutepunkti meie loomusega. Ta võib jagada meiega vaid seda, mis Ta ise on.

Langenud inimkonna olukord oli tõepoolest lootusetu. Tee Jumalaga osadusse oli suletud. Inimene ei saanud olukorra parandamiseks midagi ette võtta. Ka Jumal ei saanud seda muuta enne, kui Ta andis oma ainusündinud Poja, et Ta saaks abivajavate vendade sarnaseks. Jumal sai inimeseks. Inimesena oli Ta kõiges kiusatud nagu meiegi, kuid siiski ilma pattu tegemata.

Esimene Aadam oli Jumalale sõnakuulmatu, viimne Aadam, Jumala Poeg, oli Isa tahtele täiuslikult kuulekas. Ta tühjendas iseene oma tahtest.

Jumal ei oleks iialgi saanud iseenele surra ega ennast tühjendada, kui Ta ei oleks inimeseks sündinud. Kui Ta aga oli kõiges kiusatud nii nagu meiegi, võib ja tahab Ta meid aidata. Me ei suuda iialgi risti teed käia, kui me ei saa osa Tema surmast. Kui tahame allutada oma tahte Tema tahtele, haarab Ta meil käest kinni ja ütleb: "Mina olen sinu abi. Sa ei suuda iseenele surra, kuid Mina võin sind aidata. Ma olen ise käinud läbi selle tee. Minu abiga võid sa võtta risti, enese ära salata ning surra iseendale, patule ja maailmale."

Isa tahtmise tee tõi Jeesuse igaviku ääretusest ja kirkusest patuse maailma pimedusse. See oli algusest lõpuni risti tee. "Mitte nii nagu mina tahan, vaid nii nagu sina tahad", teostus Tema puhul täielikult.

Via Dolorosa

Kas näed, kuidas kuningate Kuningas ja isandate Issand valis risti häbi? Sõdurid riietasid Ta purpurkuube. Kibuvitsakroon vajutati Jumala Pojale pähe. Pilkajad olid andnud Kõigeväelisele roo valitsuskepiks. Tema peale sülitati ja Teda pilgati. Nad põlvitasid irvitades Tema ette ja "teenisid" Teda. Tema arvel tehakse nalja: "Tere, juutide kuningas!" Siis nad löövad Teda pähe. Tahumatu rist pannakse Tema õlgadele. Kõigeväeline väsis ja teised peavad seda kandma. Kolgata künkal laseb Ta sõduritel oma käed ja jalad risti lüüa. Ka seal jätkub veel pilge: "Kui oled Jumala Poeg, aita iseennast ja astu risti pealt alla. Teisi sa oled aidanud, iseennast sa ei suuda aidata." Ta on nagu Aabrahami ohvritall, kes on sarvipidi põõsasse kinni jäänud. Ta ei pääse lahti. Jumala Poeg sureb needuse puul kurjategija häbiväärset surma.

Kuidas oli see võimalik? Kuidas võisid inimesed tappa Eluvürsti? Miks ei kutsunud Ta kahtteist leegioni ingleid endale appi? Üks sõna Temalt ning Ta oleks võinud enese ümber kõik hävitada. Miks Ta ristilt alla ei astunud? Miks Kõigeväeline oli nii nõrk?

Vastuse leiame Tema enda sõnadest: "Mina annan oma vaimu, et seda jälle tagasi võtta. Keegi ei või seda minult võtta. Ma ise annan selle. Mul on meelevald see anda ja meelevald see jälle tagasi võtta..." Jeesus alistus vabatahtlikult Isa tahtele. Sellepärast võisid nad Ta risti lüüa. Ta valis püha nõtruse tee.

Risti püha nõtrus

"Sest kuigi tema löödi risti nõtruses..." (2Kr 13:4).

Inimlikule arusaamisele oli see täiesti meeletu viis vaenlase üle võitu saavutada. Siiski alistas Ta surma kaudu selle, kelle meelevallas oli surm. "Juuda lõvi" Usu liikumisele on see saladus, millest nad aru ei saa. Saatan võideti püha nõtruse taktikaga, siis kui "naise seeme" lõmastas selle pea. Mina ise on see tee rumalus. "Kui ma olen nõrk, siis ma olen vägev" ei kõlba enesega rahulolu seminari põhimõteteks. Seal õpetatakse iseennast armastama ja Mina ise valib loomulikult väeteoloogia.

Kirgastagu Püha Vaim meile seda tõde. See on meie ainuke lootus. Muidu jääb see ka meile suureks saladuseks. Jeesus näitas meile risti teed, ainukest teed, mis viib võidule. Sellepärast teeb Saatan kõik selleks, et me võõra evangeeliumi ja moodsa risti vastu võtaksime. See võõras evangeelium on täis Mina ise autoriteeti ja inimese esiletõstmist.

Kas on midagi nõdremat kui mees, kes ei suuda isegi oma risti kanda ega vastata, kui temalt küsitakse? Kas on midagi nõdremat kui inimene, kes ristil ripub ja kelle veri maha jookseb? Kõik jätsid Ta maha. Kõige innukam pooldaja salgab ta needes ära. Kogu Naatsaretlase aade saab häbistava lõpu.

Õnnistatud püha nõtrus! Mitte lõpp, vaid kõige algus. Nisuiva langes maha ja suri. Tuhast tõuseb uus hommik – ülestõusmispäeva kirgas hommik. Hommik tõuseb vaid tuhast. Kõik see, mis tuleb meist enestest, põleb ära. Siis algab Teise tahe ja Teise vägi, mis tegutseb meie kaudu Jumala auks.

Kui vaid Jumal saaks avada meie silmad nägema, et oleme veel risti teel. See tee on Talle jälgedes käimine. Praegu me veel ei raja Juuda Lõukoera riiki maa peale. Risti teel käija on ka tänapäeva maailma silmis ära põlatud ja kõigi poolt hüljatud.

Risti püha nõtruse põhimõte puudutab kõike seda, mida me teeme või mis me oleme. See puudutab meie tööd Jumala koguduses ja võitlust vaenlase vastu. Risti tee on ainuke tee, kus saavutatakse tõeline võit.

Rist uskliku elus

Jeesus teenis oma surmaga meie armuandmise ja uue elu. Me kuulume nüüd Tema. Me oleme nüüd selles riigis, kus on vaid üks Kuningas ja üks Tahe.

Jumala lastena on meie elu eesmärgiks kõiges Teda kirgastada. Jumal saab au meie elu läbi. Kõik rajaneb Tema armul.

Ühekülgne kuulutus viib ühekülgssele armu mõistmisele. Paljudele pääste otsijaile püütakse näidata otseteed õnnele. See ei ole aga Sõna poolt näidatud tee. Tozer nimetas seda kiirkristluseks.

Meie ajastu mugavust armastav inimene on saanud endale abiks tehnika. Kiirautomaadid annavad tulemise ühe hetkega. Lahustuv kohv säästab aega. Elamused peab kohe kätte saama!

Elamustele ja tõelistele kogemustele järgnevad tunded. Igaüks reageerib kogetule oma hingemaailmale vastavalt.

Kiirkristluse oht on teha tunnetest kogemus omaette. Püütakse luua meeleolu. Kõige kurvem on see, kui eksitakse ja kinnitatakse, et see kunstlikult esilekutsutud meeleolu on Püha Vaim. Tunded on alati millegi tagajärg. Kui Püha Vaim võib jutlust ja Jeesus muutub usklikule armsaks, järgnevad sellele tunded. Mitte nii, et kõigepealt lüüakse tunded vahule ja kruvitakse innustus kõrgele, et Jeesus armsaks muutuks. Kiirkristluses asetatakse sageli vanker hobuse ette.

Pilt vaimulikult koosolekult selgitab asja. Kaks venda istuvad ja kuulavad noort innukat jutlustajat. Kõneleja ei suuda kuulajaid kaasa haarata ning pisut nõrduvana julgustab neid: "Mõtlege jalgpallimatšile. Suured mehed jooksevad nahast palli järele. Kui siis keegi selle kahe posti vahele lööb, tõuseb publiku hulgas suur lärm. Miks meie, usklikud, ei võiks innustuda ja oma tundeid näidata?" Nii püüab kõneleja kuulajaid kaasa haarata. Üks mainitud vendadest, kes on juba nii mõndagi kogunud, sosistab teisele: "Siin ei ole ju veel ühtegi väravat löödud!"

Siis kui ettekande, kõne või laulu eesmärgiks on vaid tundeid äratada, liigutakse ohtlikul pinnal. Sel juhul me pakume Jeesuse asemel elamusi. Kui Jeesus ilmub oma Sõna ja Vaimu kaudu, on see kogemus, mis tungib inimese südamesse ja tahtemaailma. Sellele järgnevad tunded, olgu see siis mure meelt parandada või rõõm armu vastu võtta. See viib esinejad risti varju. Kiirkristlus on leidnud otsetee tunnete.

Armuvargad

Nii mõnigi tahab taeva eesõigusi laial teel käies. Keeldutakse Jeesusele kuuletumast ning ollakse sõnakuulelikud Saatanale. Palgapäeval oodatakse aga Jumala käest palka, kuigi elu on elatud vaenlasele.

Mõnikord esitatakse ühekülgne pilt, et patusel tuleb vaid toetuda Jeesuse kuulekusele oma tahte ja sõnakuulmatuse teel käies. Vaid üks samm taeva teel ja sellest piisab. See tagab taeva eesõigused maa peal ja peale surma taeva enese. Ühe sammuga tahetakse käia läbi terve risti tee. See üks samm vabastab kõigest kohustustest Jumala, oma ligimese ja oma hinge ees. Taoline ühekülgus on niinimetatud äratuskristluse suur oht.

A. W. Tozer hoiatas sellise ühekülguse ohu eest: "Seal, kus püütakse kogu päästmine ühte või kahte kogemusse kokku suruda, esindatakse kiirkristlust ning hüljatakse uhkelt kõik looduses valitsevad kasvu ja arengu seadused. Hüljatakse kannatuse kuulekust kasvatav mõju, risti kandmine ja praktiline sõnakuulmine."

Jumala tahe on viia patune, kelle patuks on sõnakuulmatus, kuulekusele. Kuulekusest tehakse aga sageli niisugune paha asi, mida tuleks peaaegu et vältida, et arm suureks muutuks. Lutheri poolt meile antud kirka ja selge õigeksmõistmise kuulutuse keskel võime tõdeda, et elab järelkristluse ajas. Ta on hüljanud Jumala tahte ning kuulutab uhkelt enese õigust ja oma tahtmise tegemist. Ristiusk peaks andma kõik, kuid see ei tohiks midagi nõuda. See peaks tooma inimese ellu kõik eelised, kuid ei mingeid kohustusi.

Jeesus on muutunud vaid teeks, Ta ei ole enam eesmärk. Kui enese poolt valitud eesmärk on saavutatud, pole teed enam vaja. Jeesus on tee õnnele, rõõmule, rahule ja elumõttele, ilma et loobutaks sellest varest teest, mis kõik halva põhjustas.

Meie aja kuulutus on Mina ise meeldiv. See annab kõik ega nõua midagi. Mina ise meelearandus rajaneb tema elu valitsevale kasusaamise põhimõttele. Tõeline meelearandus on aga midagi muud kui vale valiku tagajärgedest lahti pääsemine. Kadunud poeg koges seda nii: "Ma olen teinud pattu taeva vastu..."

Kui Püha Vaim teeb patu inimesele reaalseks ning kui ta peab vaatama risti ohvrit, kes kannatas tema pattude eest, järgneb sellele vapustav teadlikkus ja Jumalale meelepärane mure: mina olen oma tahtega teinud täiesti vale valiku oma elus. Ma ei ole enam väärt, et mind Sinu pojaks kutsutakse. Tee armuliku Isa koju viib meelearanduse kaudu ja see on risti tee.

Läänemaade laostumine

Ingliskeelne ajakiri "Times" palus tuntud Nõukogude teisitimõttele Solženitsõnil selgitada, mida ta mõtles, kui ta väitis, et "läänemaade kõlbeline ja moraalne tase on viimase kolmesaja aasta jooksul olnud languse teel".

Solženitsõn tõdeb kõigepealt: "Lääne tsivilisatsioonis – mida varem kutsuti kristlikuks, kuid mida nüüd võib nimetada paganlikuks – on teadmiste ja teaduse arenemise kõrval toimunud tõsine ühiskondliku moraali laostumine." Seejärel ta jätkab: "Viimase kolmesaja aasta jooksul on vastutus ja kohustused kõrvale tõugatud ning on laiendatud üksikisiku õigusi. Meil on aga kaks kopsu ja me peame nende mõlemaga hingama. Me peame samal määral võtma arvesse nii oma õigusi kui ka oma kohustusi... Kui seadus seda ei taga, peame ise oma kohustuste eest hoolt kandma...Oleme arendanud oma õigusi kohustuste arvel."

Usu sfääri üle kantuna toob see Solženitsõni väide esile kaasaja kristluse allakäigu põhjuse. Pauluse sõnad muudetakse Mina ise sobivateks. Tehakse pattu, ollakse sõnakuulmatud, kuna ei olda käsu all, vaid armu all. Mina ise tahab nautida nii sõnakuulmatust kui ka kuulekusega kaasnevaid õnnistusi. Ta ei taha meelt parandada.

Sõna õpetab aga selgesti, et kui Jumala armastus on valatud meie südamesse, järgneb sellele Jumala käskude täitmine. Usk ilma tegudeta on surnud. Puud tuntuks vaid tema viljadest. Nii taevas, põrgu kui ka inimesed, kes usklikke jälgivad, tunnevad neid Jeesuse järgijatena nende viljade põhjal. Kui puu tehakse heaks, on ka selle vili hea.

Õigus tuleb üksnes usust, kuid õigekstegev usk ei esine iialgi üksi. Kui usule ei järgne uue elu teod, ei ole see õigekstegev usk, vaid surnud usk. Apostel Jaakobus ütleb, et ka kurjadel vaimudel on niisugune usk. See paneb nad värisema.

Apostel Johannes esitab "vana käsu" ning ütleb selle kohustuste kohta nii: "Aga kes peab tema käske, selles on tõesti Jumala armastus saanud täiuslikuks. Sellest me tunneme, et me oleme tema sees. Kes ütleb enese tema sisse jäävat, see on kohustatud elama niisugust elu, nagu tema elas."

Mina ise ei allu niisugusele armastuse käsule. Ta elab pigem sõnakuulmatuses ja patus kui alistub oma südames Jumala tahtele. See tähendaks Jeesuse lubamist oma südamele. See tähendaks enda ära salgamist. Mina ise õpib meelsamini ennast armastama ega märka, et sellel teel kaotab ta Jeesuse sõnade kohaselt oma elu.

1906. a. Los Angelesist Asuza tänavalt alguse saanud Vaimu väljavalamise ajal tuli prohvetearing, mis on tõsiseks sõnumiks meie ajale.

Sõnumi sisu on järgmine: lõpuajal iseloomustavad nelipühaliikumist kolm asja:

1. Vaga elu asemel rõhutatakse ülearu väge.
2. Liigselt rõhutatakse Jumala ülistamist palve arvel.
3. Liigselt rõhutatakse Vaimu ande Jeesuse kui Issanda esiletõstmise arvel.

Valvav Jumala laps märkab, et Püha Vaim oli teadlik lõpuaja kogudust ähvardavatest ohtudest.

Ainuke tee uue elu väe juurde

Risti püha nõtrus peab tervele meie võitlusele oma pitseri vajutama. Sellel teel võime vilja kanda. Peetrus, kes oli enese peale kindel, kuid siiski salgas ära oma Issanda, märkas, et oma ponnistuste tuhande tõusis uus hommik. Siis kui ta oli nõrk, oli ta Issandas tugev ning juhtis algkoguduse võitule. Tema andis ennast Teisele võetada ja viia sinna, kuhu ta ise ei tahtnud minna. See oli risti püha nõtruse tee.

Jumalale pühitsetud ja võidukale elule, mille kaudu Tema saab au, ei pääse hambad ristis pingutades ega oma otsustele ja tahtejõule toetudes. Sellesse ellu tullakse siis, kui täiesti nõrgaks saanud inimene loovutab iseene, oma elu ja tahte Teisele.

Vahel peab Jumal lubama Tema pühadusse pürgijal kibedatest kaotustest läbi minna. Oma jõule toetuv peab mitu korda oma pattude pärast pisaraid valama. Vaenlane ei ole ialgi Jumala tahtes, kuid mõnikord on kurat Jumala loal Jumala kurat, nagu Luther asja väljendas. Siis tõuseb oma ürituste tuhande kirkas hommik.

Rist ja enesesalgamine

"Kui keegi tahab minu järele tulla, siis ta salaku end ning võtku oma rist enese peale ja järgigu mind" (Mt 16:24). "Ja kes ei kannata oma risti ega käi minu järel, see ei või olla mu jünger" (Lk 14:17).

Kui ühemõtteline ja kõikehaarav! Kes iseennast ära ei salga, ei või olla Jeesuse jünger. Kes ei võta igal päeval enese peale risti ega järgi Jeesust, ei saa Temaga sama teed käia.

John Wesley rääkis kõigi aegade Jumala pühadest. Ta rääkis, kuidas nad teadsid, et ennast ära salgamata on võimatu Jeesust mitte ära salata. Ristinaelutatut on võimatu järgida, kui me oma risti iga päev enese peale ei võta. Wesley jätkab: "Jumala tahe on kõrgeim muutumatu seadus igale mõistusega olendile. See kehtib samal määral nii taeva inglite kui maa peal elavate inimeste suhtes. Ja see on loomulik ja vältimatu tagajärg Looja ja loodu vahelistes suhetes. Kui Jumala tahe on ainuke meie tegusid suunav mõõdupuu, tuleneb sellest, et me mitte kunagi ei tee oma tahet." Nii on Jumala mehed läbi aegade mõistnud Sõna ilmutust ning seda julgelt kuulutanud. Lõpuaja eksituse, peatu ihu esindajad kuulutavad Mina ise õigust oma tahet teha.

Jumalamees Tozer kurtis oma kuulutuses selle madalseisu pärast, kuhu kristlus oli sattunud risti hülgamise tagajärjel. Rist kõlbab küll lihaliku kristlase rinda kaunistama, kuid nad ei tunne risti osa igapäevases elus. Tozer kirjutab: "Vana rist tappis, uus rist pakub meelelahutust. Vana rist mõistis kohut, uus rist lõbustab. Vana rist hävitas oma lihale toetumise, uus rist julgustab seda... Liha jutlustab ja laulab ristikist naerulsui ja enesekindlalt. Ta kummardab selle hoolega lavastatud teatraalsuse ees. Aga ta ei taha surra ristil ning ta keeldub isekalt risti pahandusest."

Mida tähendab enese ära salgamine? Mida tähendab võtta igal päeval enese peale oma rist? Täpselt sedasama, mida see Jeesuse puhul tähendas. "Mitte nii nagu mina tahan, vaid nagu sina tahad." Rist tähendab Isa tahte alistumist.

Kõige aulisem, mida inimene võib vabal tahtel teha, on lasta ristil heita vari oma elu üle, et häviks see, mis on meist enestest. Südamel troonile tõusnud Mina ise valitseja peab alla ronima ja tunnustama Kristust oma tahteelu üle.

Kõik vaimulik töö ja tegevus toimub Jumala auks ning on tõeliselt vaimulik vaid siis, kui Püha Vaim Kristust kirkastab. Seetõttu on ainuke vaimulik töö see, mida Issand teeb omades ja omade kaudu. Taolise töö tunnuseks on, et rist heidab surmava varju kõige selle üle, mis on meist enestest. Kui meie risti varju jääme, saab Kristus ja Tema risti vägi kõigile ilmsiks. Siis ei lähtu vägi meist, vaid Temast. Kui me ei ole risti varjus, on näha meie tegemisi ja me saame au ning Jumala vägi lahkub meie elust.

Risti püha nõtruse vägi on loomulikule inimesele rumalus. Tema ise on võimekas ja andekas. Tema ise on oma plaani kohaselt otsustanud Jumalale au tuua. Jumalale aga niisugune au ei kõlba. Meie tegevuse mitmekülgne rikkus röövib meilt sageli vaimuliku nägemisvõime. Me vajame silmasalvi. Me ei tea, et oleme vaesed. Me võitleme hingevaenlase ja maailma vastu inimlike relvadega ning hingevaenlane võidab. Ainuke tõeliselt jumalik viis on teha seda Jumala abiga. Tema aga on vägev ainult seal, kus Tema saab kõik au. See toimub risti püha nõtruse teel.

3. peatükk

Jumala nõdrad sangarid

"... mis nõder on Jumala ees, on vägevam kui inimesed... mis on nõder maailma ees, selle on Jumal valinud, et tema teeks häbi sellele, mis on vägev; ja mis maailma ees on halvast soost ja põlatud, selle on Jumal valinud, selle, mis midagi ei ole, et teha tühjaks seda, mis midagi on, et ükski liha ei kiitleks Jumala ees."

1Kr 1:25,27-29

"... said nõtrusest tugevaks, said vägevaks sõjas..."

Hb 11:34

Lugedes Piiblist Jumala pühade kohta, kaldume neist enestest midagi niisugust otsima, mis tegi nad Jumala suurteks sangariteks. Loomulik inimene otsib iseendast midagi niisugust, mis tõstaks ta teistest surelikest kõrgemale. Me mõistame seda, kes me üksteiselt kiitust vastu võtame.

Jumalat nähakse kergesti nii nõrgana, et Ta ilma meieta hakkama ei saa. Näiteks maailma evangeliseerimises on Jumal võtnud endale nii ülejõu käiva ülesande, et Ta vajab meie abi. Muidu ei tule sellest suurest asjast midagi välja. Jumal on oma õla juba selle koorma alla asetanud, kuid see ei liigu veel paigast. Meie tuleme appi ning meie jõu ja tarkuse abil tehakse evangeliseerimises edusamme!

On tõsi, et Ta meid vajab. Tõsi on aga ka see, et paljudes askeldustes ja tegemistes ei järgita jumalikke juhtnõure. Mina ise loob pigem inimkeskse tegevuskava kui toetub sellele, et ülesanne on antud kogudusele, kelle Peaks on Kristus.

Kõigeväelisel ei ole jõust puudus. Temal, ainukesel Targal, on piisavalt tarkust. Jumalale on kõik võimalik ja Ta teeb, mida Ta iganes tahab oma auks. Seal, kus Jumal oma plaani teostab, ei anna Ta oma au mitte kellelgi teisele, "et ükski liha ei kiitleks Jumala ees."

See on põhjuseks, miks Jumal on alati valinud oma tööriistaks ja õnnistuse vahendajaks selle, mis midagi ei ole, selle, mis maailma silmis on nõrk. Kui keegi hakkab arvama, et tema võib Jumalat aidata, viib Jumal ta niisugusesse kooli, kus tühjad arvamused maha rebitakse. Mõne Vana Testamendi Jumala mehe puhul kestis see koolitus 40 aastat.

Kuidas Jaakobist sai Iisrael

Juba enne kui Jaakob sündis, oli Jumal ta ära valinud. See valik ei olnud tingitud tema tegudest. See oli Jumala kava. Jaakob teadis, et Jumalal oli plaan tema elu jaoks. Ta tegi kõik, et selles plaanis edasi jõuda, 1Ms 25-33.

Kavalusega ostis ta esmasünniõiguse oma vennalt Eesavilt. Veelgi kavalamalt pettis ta oma venda ja vana isa, kui ta isa õnnistust endale tahtis saada. Ta teadis, et tal läheb seda oma ülesannetes vaja. Ta valetas vanale isale, väites ennast Eesaviks. Temale loomupärase kavalusega muutus Jaakob Laabani juures väga rikkaks. Jumal oli talle oma plaani ilmutanud. Jaakobist pidi saama suur rahvas.

Jumalal oli plaan, mille kaudu kõik rahvad pidid õnnistatud saama. Selle plaani teostumine aga viibis. Ajatul Jumalal on palju aega.

Jumal oli valinud Jaakobi, kuid mitte tema loomupärast tarkust ega kavalust. Selles koolis, kuhu Jaakob aastateks saadeti, ei õpetatud Usu liikumise enesearmastust. Mehel, kelle Jumal oli valinud, tuli õppida, et Jumal ei kasuta inimest, kes iseeneses midagi on. Niisugune mees viidi

Jumala kooli. Selles koolis võeti tulevaselt Iisraelilt kõik võimalused uhkustada oma osa üle õnnistuse kanalina.

Kaks kolmandikku oma elust oli Jaakob külmalt kaine ja kaalutlev mees. Ta tuli olukordadest oma tarkusega välja. See ei tähendanud, et Jumal oleks ta hüljanud või oma plaani muutnud.

Jumal ilmus Jaakobile Peetelis. Taas ilmutas Ta oma plaani Jaakobile, kuid mehest ei saanud veel Iisraeli. Läks vaja mitu pikka aastat Jumala koolis. Lõpuks Jumal näeb, et Jaakob on valmis võitluseks Jabboki jõe ääres. See on võitlus, millest Jaakobile jääb külge eluaegne vigastus.

Ühel päeval saab Jaakob teate, et tema vend tuleb talle neljasaja mehega vastu. Petetu tuleb oma petjaga kohtuma. Jaakob hüüab Jumalat appi. Esimest korda pidi ta tunnistama, kui väga ta kartis. "Mu vend Eesav hävitab minu, mu naised ja lapsed!" Ta tuletab Jumalale meelde Tema plaani, mis jääb teostumata, kui Eesav ta tapab.

Jaakob aga ei usu siiski, et Kõigeväeline oma tarkusega sellest olukorrast välja tuleb. Tal on valmis oma plaan, millega ta tahab oma venda altkäemaksuga ära osta. Jaakobi varandusest eraldatud pistis, mõlemad naised, orjad ja üksteist last viiakse ülle Jabboki jõe. Jaakob ise läheb tagasi jõe teisele kaldale.

Siis maadles temaga keegi mees kuni koidikuni. Selles võitluses nihustus Jaakobi puusaliiges. Mees ütles Jaakobile: "Lase mind lahti, sest päev koidab." See oli päev, mil Jaakob pidi Eesaviga kohtuma ning ta kartis. "Ma ei lase sind lahti enne, kui sa mind õnnistad." Siis see keegi küsis Jaakobilt: "Mis su nimi on?" Jaakob mõtles kindlasti endamisi: "Armas aeg, miks Sa niisugust asja küsid? Sina oled ju mind valinud. Ma olen valitud. Jumal ju teab, kui edukas ma olen olnud. Ma olen õnnistatud. Issand, ma mõistan, kuhu Sa tüürid. Ma ei või sinna midagi parata, et ma niisuguseks sündisin. Minu lapsepõlve olud tegid mind niisuguseks. Olen siiski andnud oma parima, et Sinu plaani edasi viia."

Lõpuks on Jaakob nurka aetud. Jabboki jõe lahingus on ta üksi. Ta on üksi koos Jumalaga, kes kõike teab. Tema probleemiks ei olnud Eesaviga kohtumine, keda ta kartis. Jumal suutis selle asja korda ajada. Jaakob pidi iseenesega kohtuma.

Jumala saadik küsis: "Mis su nimi on?" Ta mõtles aga sellega: "Ma tean küll, kes sa oled. Tunnen sind läbinisti, kuid tahan sind lõpuks peatada, nii et sa näeksid ennast ja ütleksid oma nime." Aastakümneid kestnud koolis tuli hinnete panemise hetk.

"Mees, ütle oma nimi. Ma küll tean seda, aga nüüd saad sina ise ka teada, kes sa oled." Piisas vaid ühest sõnast: "Jaakob", mis tähendas "ta petab". Jaakob näeb esimest korda, kes ta tegelikult on. Ta hakkab mõistma jumaliku valiku põhimõtteid. Ta tajub, et kõik au kuulub Jumalale ja mitte neile, keda ta oma plaanide teostamisel kasutab. Jumal ei vaja inimesest endast lähtuvat abi. See oli õppetund, mille Iisraeliks kutsutud Jaakob pidi selgeks saama, kui "Mina Olen" oma plaani ellu viis. Nüüd ei piisanud sellest, et "ta petab" oma parima teeb.

"Su nimi ärgu olgu enam Jaakob, vaid Iisrael, sest sa oled võidelnud Jumala ja inimestega ning oled võitnud." Mees, kes sai puusast vigastada ja kaotas maadluses, kuulutati võitjaks!

Imeline jumalik saladus. Nõrk on vägev. Armu valik ei põhine sellel, mis Mina ise on. Kõik kõiges on Tema ja Tema au! Ta kasutab neid, kes Jeesust järgivad ja iseenesest tühjaks saavad.

Pimeda öö järel tõusis päike ja Jaakob andis paigale nimeks Penuel, öeldes: "Kuigi ma nägin Jumalat palgest palgesse, pääses siiski mu hing." Edasi läks Jaakob puusast longates. Õnnistatud vigastus, mida teisedki nägid!

Seal, kus armu päike tõuseb Jaakobi võitluste öö järel, nähakse meie vigastust, kuid seal teostub ka Jumala plaan. Seda Jaakobi vigastust peavad Iisraeli lapsed alati meeles. "Seepärast Iisraeli lapsed ei söö tänapäevani puusanärvi, mis on puusaliigese küljes, sest ta oli lõonud Jaakobi puusaliigest puusanärvi kohal."

Uue lepingu keelt kasutades oli Jaakob nüüd pöördunud risti teele. Oma mina tahe ei viinud Jumala plaani edasi. Risti all sai Võimekast Petja ja Petjast Iisrael. Rist jättis oma jälje. Ta lonkas puusast.

Pauluse õpetus ristist

Paulusel oli, millega uhkustada. Ta oli saanud õpetust Gamalieli jalgade ees. Ta oli Jumalalt palju nägemusi ja erilisi ilmutusi saanud.

Ta teadis aga, mida tähendas risti püha nõtrus. Ta pidas oma minevikku pühkmeks Jeesuse tundmise kõrval ning õppis armu eest tänama, mitte selle üle uhkustama. Jumala koolis õppis ta, et Tema vägi saab täiuslikuks nõtruses. "Sellepärast olen meeeldi nõtrustes, vägivalla all, hädades, tagakiusamistes ja kitsikustes Kristuse pärast; sest kui olen nõder, siis olen vägev!"

Paulus mõistis risti rumaluse tarkust. See ei teinud mitte üksnes õigeks, vaid puudutas kogu tema usuelu ja tööd.

Paulus räägib korintlastele pühast nõtrusest: "Ka mina, kui ma tulin teie juurde, vennad, ei tulnud mitte kõne või tarkuse hiilgega teile kuulutama Jumala tunnistust. Sest ma ei arvanud teie seas mitte midagi muud teadvat kui vaid Jeesust Kristust, ja teda kui ristilöödud." Edasi näitab ta korintlastele põhjuse, miks ta ei püüdnud osava ja hiilgava kõnega evangeeliumi kuulutada: "... et Kristuse risti ei tehtaks tühiseks."

Paulus oli Jumala suur jutlustaja, kelle kohta inimesed ütlesid, et tema kõned ei ole midagi väärt. Siiski olid need niisugused kõned, mille tulemusena kogu tolleaegne maailm sai kuulda evangeeliumi sõnumit – mitte Paulusele uhkustamiseks, sest Jumal kandis selle eest hoolt tema lihase antud vaia abil, vaid Jumala auks.

Alkoguduse tegevus

Kui efektiivsed on püha nõtruse evangeliseerimismeetodid! Ei olnud trükimasinaid ega kriitpaberile joonistatud värvipilte. Aastakümnete jooksul ei tehtud algkoguduse ajaloos ühtegi templi ehitusprojekti. Ei keskendunud "talentide" kasutamisele. Kindlasti laulis algkogudus palju, kuid seda mainitakse vaid üks kord: Paulus ja Siilas laulsid Filipi vanglas.

Jumal tunnustas oma Sõna kuulutamist ning kinnitas seda märkide ja tunnustähtedega. Need ei olnud vaid sõnad. Nendega käis kaasas Jumala vägi. Apostel Paulus tänas Jumalat Tessaloonika usklike eest, et need Sõna vastu võtsid "mitte inimeste sõnana, vaid ... Jumala sõnana, mis ka on tegev teie see, kes usute." Millest Paulus teadis, et Sõnas oli olnud vägi? "Sest teie, vennad, olete saanud nende Kristuses olevate Jumala koguduste järgijaks, mis on Judeas, sest ka teie olete saanud sedasama kannatada..."

Sõna vägi kutsus esile meelearanduse. Uus elu viis risti teele. Mina ise astus kõrvale ja Jumala tahe sündis.

Rist ja meie tegevus

Peab tunnistama, et oleme läinud kaugele püha nõtruse jõuallikatelt. Inimlikust tarkusest ja maailma vaimust juhitud tegevuskavad otsustavad töö üle, mida me Jumalale teeme. Kardan, et oleme läinud nii kaugele, et on raske leida tagasiteed Jumala plaanide juurde.

Olgem ausad: me toetume rohkem igasuguse inimliku tegevuse hiilgusele kui sõna teenimisele ja palvele. Meid huvitab rohkem vorm kui sisu, rohkem meetodid kui eesmärk. Mina isel on kerge tegutseda ja palju kõike head teha. Hiilgavates välistes oludes on kergem oma andekust demonstreerida kui iseendale surra, nii et võiksimme argipäeva keskel, kus me inimestega kohtume, nad Kristuse juurde juhatada.

Mina ise meeldib programmkristlus. Tema saab sellest kiitust ja au. Isegi enese ohverdamine on kerge, kui selle eest kiitust jagatakse.

Mõnikord näitab meie elu ja tegutsemine, et tahame olla Jeesuse jüngrid ennast ära salgamata. Usume, et võime Jeesust mujal kui risti teel järgida. Rist heidab sünget varju kogu Mina isest lähtuval välisele vaimulikkusele ja tegevusele.

Lõpuajal on jumalikkusele pürgiv Mina rohkem huvitatud välistest märkidest kui Temast, keda märgid järgivad. Ihu tervenemine ja ajalik heaolu meelitavad inimesi ligi. Nende märkide järel joostakse. Hinge päästmisega võrreldes on nende tähtsus siiski kaduvväike.

Suurimat imet, mis võib langenud inimkonnale osaks saada, kogetakse risti all. Seal langetab mässaja vabatahtlikult oma relvad, hülgab valed mõtted ja patu, kohtub Andestajaga ja Päästjaga ning muutub kuulekaks oma uuele Issandale. Seal näeb ta kõigepealt Jumala riiki, pääseb sinna sisse ja alustab uut elu Jumala tahte kohaselt. Selle ime väärtus kestab läbi igaviku Jumala auks.

Kuidas pääseda ristik?

Keegi ei või järgida Jeesust, kui ta kõigepealt ei võta enese peale risti. See on tee, mis viib uuele ülestõusmiselule.

Kuidas rist seda põhjustab? Mõistame vastust, kui mõtleme sellele, mis rist on. Milleks see püstitati? Milleks Jeesus risti löödi? Sellepärast, et Ta valis Isa tahtmise ning selleks tahtmiseks oli, et Ta pidi surema. Rist on surma paik.

Jumala tahe ei olnud see, et Jeesus oleks kasutanud oma väge ristisurmast hoidumiseks. Eesmärgiks ei olnud, et Jeesus ristik ära pääseks. Ta valis vabatahtlikult surma.

Ta tühjendas enese, loobus oma väest. Ta valis risti, mis hävitas Ta maise elu. Kui Jeesus mööda valuteed Kolgata poole läks, tegi rist oma tööd. Jeesus laskis sel sündida. Kõigeväeline valis püha nõtruse tee. Ta anti rahva meelevolda. Oma risti kandes sammus Ta Kolgata poole. Piinamistest väsinud Inimese Poeg ei jaksanud oma risti kanda. Keegi teine pidi seda tegema.

Kui Jeesus Isa tahtele alistus, hävitas rist Tema maapealse elu. Rist tappis nisuiva. See oli risti eesmärgiks. Tema järgijatele ei ole antud teist teed. Tema surma sarnaseks saamine on ainuke tee uue elu väe saladuste juurde.

See rist ei ole puust risti kandmine. Kandmine kasvatab küll lihaseid ja Mina ise saab tähelepanu osaliseks. Vahetevahel teebki mõni tähelepanu igatsev Mina ise niimoodi.

Jeesuse järgija enese ärasalgamine ja risti võtmine ei toimu lihaste kasvatamiseks. Seda, mis peab surema, ei ole vaja kasvatada. Kui valid elus oma tahte tee, ei saa sa kunagi jõudu risti kandmiseks. Jumal ei pane risti vägisi sinu peale. Sa valid selle ise. Risti kaudu pääsed Jeesuse sarnasusse. See toimub surma teel. Eesmärgiks ei ole, et sa ristik vabaneksid. Rist on surma koht. Võid oma vaba tahtega ristik keelduda ja iseendale elada. Kui sa aga selle valid ja Jeesust järgid, ei suuda sa seda kanda, sest see tapab selle, mis Mina isest välja õhkub.

Kui võtad risti ja järgid Jeesust, imeb see sinust välja kogu sinu oma jõu. See rist surub sind maantee tolmu. Sa ei jaksa enam püsti tõusta ja tänu Jumalale selle eest. Sinu poolt valitud rist teeb oma tööd. Muud see ei saagi teha. Õnnistatud on see jünger, kes Jeesuse järgimises on nii kaugele jõudnud. Siis kummardub taevane Siimon Küreenest sinu poole ning sa mõistad oma südames, mida Ta mõtleb sõnadega: "Ilma minuta ei või te midagi teha."

Burn out, lõpuni väsimine, sünnib Jeesuse järgijatele sageli sel põhjusel, et Mina ise püüab kangekaelselt hakkama saada sellega, mida temalt ei oodatagi. Pühad on läbi aegade ammutanud endale jõudu ülestõusmise põhjatust jõuallikast. See allikas oli elav Jeesus, kes neis elas ja tegutses. Jumal ei keela ülestõusmiselust iialgi oma väge ja seda on piisavalt! Seepärast teab Jeesuse järgija, et see, mis maailma silmis on rumalus, kuna see teeb Mina ise häbi, on temale auks. Siis võib ta kogu südamest Issanda ees laulda:

Üksnes rist, üksnes rist olgu siin mu ilu; kuni ükskord taeva saan, kus võin maitsta elu.

4. peatükk

Pulmad ja kroonimispäev taeva kirkuses

"Kui me ainult selles elus oleme lootnud Kristuse peale, siis me oleme kõigist inimestest kõige armetumad."

1Kr 15:19

"Kui me aga oleme lapsed, siis me oleme ka pärijad, nii Jumala pärijad kui ka Kristuse kaaspärijad, et kui me ühes temaga kannatame, siis meid ühes temaga ka austatakse. Sest ma arvan, et sellesinase aja kannatused ei ole midagi tulevase au vastu, mis meile peab ilmsiks saama."

Rm 8:17,18

Rahu, rahu, ei mingit häda

Tuntud kirjanik Dave Hunt, kes on uurinud ja murelikult jälginud lõpuaja eksituste levimist, küsib: "Mis on juhtunud taevaga?"

Taevas ei huvita inimesi, isegi mitte ennasteostavat kristlast. "Taastumisõpetus" ja muud eksitused ahvatlevad inimesi. Meile öeldakse, et me oleme kõigest täiesti valesti aru saanud, kui räägime pimenevast aja õhtust. Mingit vaevaega ei tule. Usklike keskel võtab üha rohkem maad arusaamine, et Jeesuse tagasitulek tähendab ainult Tema tulemist maa peale valitsema. Enesetunde tõstmisega püütakse luua inimene, kes toob tagasi kaotatud paradiisi. Väidetakse, et kuna meis peitub jumal, loome meie Jumala riigi maa peale. Kui me oleme selle valmis saanud, tuleb Jeesus sellele troonile, mille meie oleme Tema jaoks valmistanud.

USA suure kristliku telekompanii juht usub, et nende televisioon näitab, kui Jeesus tagasi tulles Õlimäel seisab. Rahuriik ehitatakse valmis ja siis Jeesus tuleb valitsema. Nad usuvad, et seda põhjustab usklike mõju. Usklikud lähevad paugupealt sisse tuhandeaastase rahuriigi õnnistustesse.

Kuigi kõik soovivad kord taevasse pääseda, pole ime, et sinna veel niipea ei igatseta. Uus taevas ja uus maa ei paku huvi, kui süda on seda maad täis.

Üks taastamisõpetuse pooldaja ütles: "On tähelepanuväärne, et mõned meist, kes me oleme juba 25 aastat jutlustanud, oleme alles nüüd hakanud mõistma, et me ei pea laskma Saatanal seda maad valitseda... Me ei pea andma tema valitsuse alla seda orgu ega ühtegi oma linna... Me ei mõistnud, mida Jeesus mõtles sõnadega "Jumala riik on teie juurde tulnud." Jeesus tahtis ütelda, et nüüdsest alates tungib Jumala riik kiiluna läbi maa ning kasvab pidevalt... nagu pärm vallutab ta üha rohkem ja rohkem maad."

Teine kuulutaja usub, et usklikud võtavad vähehaaval kõik maailma juhtivad kohad üle ja nii teostub rahuriik.

Nii teostab Jumal, kes on hea Jumal, nende arvates oma plaani siin maailmas. Robert Schuller selgitab oma ajakirjas, missuguse Jumalaga meil on tegemist: "... ei ole olemas kedagi teist peale Jumala. Ei ole mingit muud reaalsust... Kristuse vaim elab igas inimolendis, kas ta seda teadvustab või ei."

Minu eesmärgiks ei ole üksikasjalikumalt vaadelda kõiki neid võluvaid valeõpetusi, kuhu endale kõrvade sügelemise järele õpetajaid otsivad inimesed on eksinud. Ehk piisab, kui lisan siia Jumala hinnangu inimese kohta, mis on Jeremija raamatusse talletatud: "Süda on kavalaim kõigist..." Tahaksin kõva häälega hüüda ja Pauluse sõnadega hoiatada: "Sina Jumala inimene, põgene selle eest..."

Lootus – hinge kindel ankur

Jumala lapsed on alati selgesti kogenud, et nad on selles maailmas võõrad. Nende tegelik kodumaa on taevas. Jumala inimene ühineb Pauluse igatsusega: "... aga me ... himustaksime ennemini ära olla ihust ja kodus Issanda juures."

Algkogudus ja kõigi aegade pühad on uskunud, et Jeesus tuleb omadele järele enne, kui Jumala vihakarikad rahvaste peale välja valatakse.

Põlatud ja taga kiusatud Talle pruut on läbi aegade lootnud Peigmehe hüvastijätusõnadele: "Minu Isa majas on palju eluasemeid. Kui see nii ei oleks, kas ma oleksin teile ütelnud: Ma lähen teile aset valmistama? Ja kui ma olen läinud ja teile aseme valmistanud, tulen ma jälle tagasi ja võtan teid enese juurde, et teiegi oleksite, kus mina olen."

Mõrsjal on maailmas ahastust, kuna tema Peigmees on tema elus esimesel kohal. Teise tahe on tema tahe. "Eemale patt, eemale minust ebaõiglus, ma ei saa teid kaasa võtta!" laulab ta ja mõtleb seda kogu südamest.

Mõrsja süda on juba taevas oma Peigmehe juures. Pulmi oodates kogub ta aardeid taevasse. Mitte mingid kannatused risti teel ei suuda tema rännakut aeglustada. Otse vastupidi, need kiirendavad seda. Nad pööravad ta tähelepanu kõrvale maistelt asjadelt ning tema tuliseks sooviks on elada kõiges vaid oma Peigmehe auks. Ta tunneb rõõmu ristist, mille peal Mina ise sureb ning teab, et kroon ootab alles kodus.

Ta teab, et enne pulmi tuleb väga raskeid aegu. Siis inimesed käivad hoorates ebajumalate järel. Selleks ebajumalaks on inimene ise. Nad on enesearmastajad, eneseimetlejad. Mina ise on saanud jumalaks. Siis hoiab Mõrsja üha enam risti ja oma Verepeigmehe ligi. Ta on teinud oma otsuse Jeesuse suhtes. Ta teab, et see kummaline Naatsareti mees on Jumala Poeg. Kõik muu on talle teisejärguline.

Vana jutustus ajast, mil saak korjati sügisel käsitsi salve, on väga ilmekas. Mööduja märkab kartulipõllul töötajate hulgas noort naist, kes teistest erinevalt töötab kindad käes. Kui talt veidi pilgates küsitakse, milleks niisugune peenutsemine, vastab ta: "Kui ma tuleval pühapäeval oma armastatuga altari ette astun, tahan, et mu käed oleksid siis puhtad."

Issanda omad, võib-olla kohtume juba homme oma Peigmehega. Talle pulmad algavad ja me näeme Teda palgest palgesse ning saame alati olla koos Temaga. Risti tee mälestused haihtuvad nagu hommikukaste. Siin me näeme nagu peeglist, aga seal palgest palgesse; siin me tunnetame puudulikult, seal aga täiuslikult.

Tasub lõpuni vastu pidada. Kõigeväeline Jumal, meie Peigmehe Isa, tagab meile päralejõudmise. Kui me võtame kogu südamest vastu Tõe armastuse, ei ole meil vaja karta seda lõpuaja eksitust, mille Jumal saadab. Me jõuame pärale Peigmehe koju, kui me ei hülga oma esimest armastust ega armu teistesse jumalatesse.

"Ütle meile, millal see kõik sünnib ja mis on su tulemise ja maailmaajastu lõpetuse tunnus? ... Katsuge, et keegi teid ei eksitaks! Sest paljud tulevad minu nime all ja ütlevad: Mina olen Kristus! ja eksitavad paljusid." – "Siis valvake, sest te ei tea, mil päeval teie Issand tuleb!"